

Tilfælde ikke vil komme til Stede, fordi hans Nærværelse vilde være uden nogen Betydning.

Der er endnu et Punkt, som jeg vil nævne, og det er det, at der heri ikke findes nogen Bestemmelse om Bjærgelav, saaledes som der jo findes hernede. Der var Enighed mellem Ministeriet og Lagtinget om, at der ved Strandinger næppe vilde være Brug for et Bjærgelav paa Færøerne, hvor hele Befolkningen jo er en Kyst- eller Søbefolkning, som er vant til det Arbejde, som vil forefalde ved Bjærgning; og den er ikke talrigere, end at der vil være Brug for alle de Mennesker, som man kan faa fat i, til at assistere ved Bjærgningen. Derimod har man ment paa Færøerne, at det maaske kunde være heldigt at have et Bjærgelav, som kun skulde have som Formaal at bjærge løst Gods, Vrag eller Vragstykker, der drive paa Stranden. Hvad der bevirkede, at man ønskede Tilsladelse til at kunne oprette et saadant Bjærgelav, var Hensynet til, at man mente, at der ofte finder Uordener Sted derved, at enhver, der har Lyst, kan gaa ud om Natten og strejfe om paa Strandbredden for at se, om der ikke drev noget i Land. Særlig mente man, at naar Folk gaa ud i Udmarkerne eller Haugerne, kunde det virke forstyrrende paa Faarebruget. Det var for at forhindre denne ulovlige Gang om Natten, at man helst ønskede at have et Bjærgelav, for hvilket man kunde give bestemte og strenge Regler. Imidlertid har Ministeriet ikke fundet Anledning til at optage en Bestemmelse herom, og jeg stiller mig noget tvivlende over for, hvad der der er det rette, enten at optage eller at udelade det. Jeg mener dog, at det er et Punkt, som et eventuelt Udvalg ogsaa maa tage under Overvejelse. Jeg for mit Vedkommende er tilbøjelig til at tro, at det Misbrug, som Lagtinget navnlig tilsigter at faa afskaffet gennem Oprettelsen af et saadant Bjærgelav, ogsaa vil kunne afskaffes paa anden Maade, idet man sikkert paa Grændestævne maa kunne tage Bestemmelse om, paa hvad Tid og hvorledes der maa gaas omkring i en Bygds Hauger og paa dens Strand. Idet jeg henstiller disse Punkter til Overvejelse for et eventuelt

Udvalg, skal jeg ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder, men kun slutte med at anbefale denne Sag til Tingets velvillige Behandling.

Justitsministeren (Rump): Jeg skal ikke komme videre ind paa det ærede Medlems Udtalelser undtagen en enkelt af dem, nemlig Bemærkningen om Bjærgelavene. Det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem anførte, at man i Lagtinget har ønsket Bestemmelser om Oprettelsen af et saadant, og at Ministeriet ikke har ment at kunne gaa ind derpaa. Der bliver jo Lejlighed til nærmere at drøfte dette i Udvalget, men jeg skal kun bemærke, at Lagtinget har været i nogen Misforstaaelse med Hensyn til den Rolle, Bjærgelavene spille her nede. Det ærede Medlem omtalte selv, at Strandinger paa Færøerne ere forholdsvis sjældne, og vi kunne vist endogsaa sige forholdsvis meget sjældne. Det, som der nærmest vil blive Tale om at bjærge paa Færøerne, er, hvad der driver løst om i Havet, skrivende sig fra Skibe, der gaa til Grunde i rum Sø, eller fra Skibe, som have mistet deres Dækslast. Men hermed har Bjærgelavet intet at gøre, heller ikke her nede. De ere etablerede af Hensyn til at bjærge Skibe, det er der til, de behøves; men ellers træde de ikke til, heller ikke her nede. En anden Grund til, at man ikke paa Færøerne vilde være videre tjent med at faa Bjærgelav oprettede netop med Hensyn til Bjærgning af Skibe, er, at der til saadanne Bjærgelav fordres et meget stort Mandskab, men paa Færøerne bo Folk saa spredt, at det er vanskeligt at afgøre, om man kunde faa Nytte af Bjærgelav.

Jeg har kun villet forudskikke disse Bemærkninger, i øvrigt kan jo Sagen blive Genstand for nærmere Drøftelse.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.